

[Axel Ivan Pedersen.]

bedre at yde en sådan hjælp end at straffe folk bagefter.“

Jeg ved, at den højtærede justitsminister over for dette problem vil, som han har gjort tidligere, henvide til nogle forsøg, som man foranstalter i Sverige, og sige, at vi må se på resultaterne af disse forsøg. Derfor er måske heller ikke tidspunktet inde til, som det ærede medlem frk. Helga Pedersen har gjort, at rejse krav om en prøvelse af problemet her i tinget netop lige nu. Jeg er imidlertid bekendt med, at de svenske forsøg er afsluttet, og gennem vor svenske broderorganisation har vi fået at vide, at der vil komme en betænkning om disse forsøg til sommer i år. Når denne betænkning foreligger, vil der formentlig være skabt mulighed for, at vi kan komme yderligere ind på problemet.

På den anden side, hvis den højtærede minister er indstillet på at prøve tingets stilling til spørgsmålet om en promillegrænse på nuværende tidspunkt, kan jeg ikke have noget at indvende derimod. Jeg tror, der er sket en betydelig ændring i stillingen til dette problem på baggrund af den udvikling, der har været, siden vi havde færdselsloven til behandling. Jeg kan for mit eget vedkommende indrømme, at jeg dengang ikke stemte for en promillegrænse, men i dag mener jeg, at det vil være uforvarsligt ikke at gøre det, fordi der herigenem kan skabes mulighed for at spare menneskeliv, og det betyder jo noget. Det betyder ikke så lidt, også på baggrund af, at der på mange områder i dag er mangel på arbejdskraft, og vi har jo set, at mange af dem, som omkommer ved færdselsulykker, netop hører hjemme i det, man kalder den produktive aldersklasse.

Vagn Bro: Da jeg sidste år var med til at anmode om det lovforslags fremsættelse, der medførte den lovgivning, som nu af den højtærede minister ønskes forlænget til 31. januar 1963, og da det har fået tilslutning fra alle ordførerne, også fra det ærede medlem, der repræsenterer mit parti, kan jeg i og for sig være tilfreds.

Der er dog for mig noget uvirkeligt over hele denne forhandling. Det er fra flere sider blevet understreget, at denne lovgivning aldeles ikke har noget med en eventuel

indførelse af generel hastighedsbegrænsning at gøre. Jeg må da gå ud fra, at ingen af os vil have, at den indgående drøftelse af disse problemer i dag skal kunne kaldes en leg i sandkassen eller — nu er der så mange kvindelige ærede medlemmer — en syklub; for man må da drage en konklusion og tage konsekvensen i det øjeblik, det bliver bestyrket, hvad efter min mening betænkningen giver udtryk for, at færdselsulykernes antal går ned, når vi har fartbegrænsning. Den konsekvens vil jeg gerne henstille til den højtærede minister at drage. Det kan ikke nytte, at vi diskuterer vidt og bredt. Jeg kunne meget snarere have ønsket, at vi var skredet til værket nu. Hvis det høje ting vil lægge vægt på, hvad der siges i den røde rapport, så er det jo ganske givet, at man kan stille mange krav om andre metoder med hensyn til undersøgelsen af færdselsuheld, men heroverfor må fremhæves det faktum, at i de 46 dage sidste år, da vi ingen begrænsning havde, steg ulykkerne med 27,5 pct. i forhold til 1960, og i de 25 dage, hvor vi havde hastighedsgrænsen, var resultatet et ganske lille fald i forhold til 1960. Det drejer sig kun om en nedgang på én ulykke, men i hvert fald ingen stigning. Hertil kommer, hvad der siges i bemærkningerne om erfaringerne fra Sverige, at det navnlig er antallet af alvorlige ulykker, der er faldet i perioder med hastighedsgrænse. Derfor kunne jeg nok sige til den højtærede minister, at jeg ved udmærket, hvor vanskeligt han har det, hvor vanskeligt den højtærede minister har det med at få tilvejebragt forhold, hvor netop færdselsikkerheden først og fremmest bliver taget i agt. Men spørgsmålet bliver: kan vi forsvare at blive ved med at foretage undersøgelser uden at følge resultatet af disse undersøgelser op? Jeg vil gerne sige til det høje folketing og til de ærede medlemmer, der har talt om skiltene — et æret medlem talte om de sjuskede skilte — at hele folketinget har vedtaget disse skilte, da det, efter at den generelle hastighedsregel var faldet med 80 stemmer mod 82, viste sig, at ulykkernes antal steg så stærkt, at hele dette ting, også disse ærede medlemmer, var nødsaget til at give lovregler for alle de skilte, som vi nu har, og som vi efter min mening i de allerfleste tilfælde kunne have været foruden,